

link Magazine 050

THEMA:
NIEUWKOMERS

Ik wil graag
met mensen
in contact komen
en zo gauw mogelijk
de Nederlandse
taal leren.

Voorwoord

In de gemeente Groningen zijn er allerlei soorten nieuwkomers. Sommigen wonen nog in een asielzoekerscentrum, anderen hebben al een verblijfsvergunning en zijn hun inburgering aan het afronden. Een deel van hen is hun thuisland op jonge leeftijd ontvlucht, anderen hebben juist al een flinke carrière achter de rug. Daarnaast zijn er expats, liefdesmigranten en uitwisselingsstudenten. Voor deze groepen mensen kan een passende vrijwilligersfunctie een groot verschil maken in hun toekomst in Nederland. Ze kunnen de taal oefenen en de cultuur leren kennen. Ze kunnen vrienden maken, een netwerk opbouwen en nieuwe vaardigheden ontwikkelen. En misschien wel het belangrijkste; ze krijgen zelfvertrouwen door actief mee te doen en een rol te vervullen in de maatschappij. Deze vrijwilligers helpen achter de bar bij Noorderzon, verzorgen het dagelijkse reilen en zeilen in de kringloopwinkel en ondersteunen de docent Nederlands in een wekelijkse taalles. In deze functies kunnen ze persoonlijk groeien terwijl ze een vrijwillige bijdrage leveren aan de samenleving. Tegelijkertijd zorgen ze binnen vrijwilligersorganisaties voor culturele uitwisseling en nieuwe ideeën. Hun aanwezigheid heeft zo ook impact op het dagelijks leven van hun collega-vrijwilligers en hun buddy's, gewoon door zichzelf te zijn. Met dit magazine willen we laten zien wat nieuwkomers in de gemeente Groningen allemaal doen en hoe deze vrijwilligers, buddy's en vrijwilligersorganisaties elkaar verrijken.

Johnno Bosma, hoofdredacteur link050
Mei 2025

INHOUDSOPGAVE

Elkaars horizon verbreden	4
Als ik niet werk...	6
Hoe werkt het nu precies?	8
Gezelligheid en zelfontwikkeling bij Jasmijn	10
Een onderwijsassistent die iets terug wil geven	12
Rim Albaadani: Van Jemen naar Nederland	14
De Zelfredzaamheidsroute	16
Van Gaza naar Groningen	18
De Meedoen-balie	20
Ik droom van een eigen timmerbedrijf	22
Een ontmoeting tussen een nieuwe Groninger en een local	26
Colofon	31
Link050 vrijwilligerssteunpunt	32

Elkaars horizon verbreden

Maatjesprojecten zijn er in allerlei vormen en maten, maar in de meeste gevallen helpt een vrijwilliger iemand die een steuntje in de rug kan gebruiken. Bij Buddy to Buddy wordt gekozen voor een andere aanpak: twee maatjes die van elkaar leren. De organisatie bestaat al langer en is sinds 2024 ook in de gemeente Groningen te vinden. Buddy to Buddy koppelt nieuwkomers aan stadsgenoten om elkaar in een paar maanden tijd beter te leren kennen. Ze kiezen bewust voor een aanpak waarin er niet een helper en een geholpene is, maar een gelijkwaardige relatie tussen twee buddy's die ervaringen uitwisselen en samen dingen ondernemen.

Het project begint met een introductie-evenement waar iedereen die meedoet elkaar ontmoet. Vervolgens worden deelnemers vier maanden lang aan elkaar gekoppeld en doen ze in die periode allerlei activiteiten met elkaar. Een van die terugkerende activiteiten is het sportuur, waar de koppels die daar zin in hebben elke week met elkaar kunnen sporten. Daarom ontmoet ik Mahsum en Francien bij de Stadjershal in Corpus den Hoorn.

Gemeenschapsgevoel

Mahsum en Francien kennen elkaar nu ruim een maand en vertellen kort over hun achtergrond. Mahsum is opgegroeid in het Turkse deel van Koerdistan en is nu twee jaar in Nederland. Via korte verblijven in vier andere steden woont hij sinds vier maanden in Groningen. Na hard werken om de taal te leren kan hij zich nu met trots student elektrotechniek noemen. Dat maakt ze allebei student want hoewel Francien al een bachelor biologie heeft, volgt ze nu nog een opleiding om docent te worden.

Dankzij hun deelname aan het programma van Buddy to Buddy hebben ze de afgelopen weken heel veel mensen leren kennen. "Als deelnemer word je aan één iemand gekoppeld, maar heel veel activiteiten zijn met andere koppels of met de hele groep. Je ziet elkaar dus vaak, maar doet ook dingen met alle anderen. Naast de georganiseerde activiteiten doen we ook dingen als samen eten. Soms gaat dat wat spontaner dan ik verwacht had, dan lijkt het anderen ook leuk om mee te eten en denk je "met zijn vieren kan zeker ook", maar dan blijken er zeven mensen te komen. Maar dat is juist ook heel leuk."

Terwijl we buiten aan een picknicktafel praten komen er nog meer deelnemers aan bij de sporthal. Sommigen schuiven bij ons aan en kletsen gezellig bij voor het sporten begint. "Je hebt dus je buddy, maar het is eigenlijk ook een community."

Een aanvulling op elkaar

Tijdens de activiteiten leren alle deelnemers over elkaars culturen. "Als we in een grote groep zijn, zijn er mensen uit een heleboel landen, dus zij

wisselen ook dingen uit en leren van elkaar", vertelt Francien. Mahsum vult aan: "Bij de eerste activiteit deden we een Syrische dans met de hele groep. En de volgende keer dat we samen eten, maak ik een Koerdisch gerecht. Kip en rijst. Maar los van elkaar."

Door zoveel met elkaar te doen komen deelnemers ook culturele verschillen in gewoonten tegen. "We zijn allemaal anders. Maar daardoor ontstaat er dus een soort mix waardoor we er één iets moois van kunnen maken." Dat roept de vraag op wat ze het fijnste van elkaars cultuur vinden. Mahsum: "Nederlanders zeggen tegen je wat ze denken. Dat vind ik fijn." Francien: "De gastvrijheid. Hier bel je als je bij iemand langs wil komen. Daar kom je gewoon onaangekondigd langs en kun je blijven eten."

Praktijkervaring

Mahsum doet zijn opleiding in het Nederlands, dus is het voor hem handig dat hij ook op deze manier kan oefenen. Het project verbreedt niet alleen elkaars horizon, het helpt de deelnemers die de taal nog niet vloeiend spreken ook om extra ervaring op te doen en een ander soort gesprekken te voeren. En het is een interessante manier om nieuwe contacten te leggen. Mahsum: "Het is supergezellig. Ik nodig iedereen in het AZC uit om ook naar de activiteiten te komen, alleen willen ze niet allemaal mee."

Francien beaamt dat: "Ik vind het heel leuk om dingen met Mahsum te doen. Hij is altijd enthousiast en staat altijd overal voor open. De sfeer is gewoon heel positief bij Buddy to Buddy." ♦

Als ik niet werk ...

Hoewel het voor sommige mensen even kan duren voor ze hun draai vinden in een nieuwe stad, zijn er ook nieuwkomers die - zodra het toegestaan is - meteen allerlei dingen gaan ondernemen. Een van die aanpakkers is Amir, die in zijn eerste jaar in Nederland vrijwilligerswerk deed bij Magma, achter de bar op Noorderzon én bij de kringloopwinkel in Vinkhuizen. Inmiddels heeft hij betaald werk, onder andere dankzij zijn ervaringen als vrijwilliger, en houdt hij zich al druk bezig met zijn toekomst in Nederland.

Een echte doener

Hoewel hij nog niet erg lang in Groningen is, spreekt Amir ook tijdens serieuzere gesprekken liever Nederlands. Zo kan hij blijven oefenen en leren. “Ik heb geen taallessen gehad via de inburgering. Dus ik begrijp nog niet alles.” In plaats van lessen volgen, is hij direct zelf begonnen met het leren van de taal. “Daarna kon ik oefenen met taalmaatjes. En natuurlijk tijdens het vrijwilligerswerk.”

Amir vluchtte eind 2023 uit Iran en kwam zo in Groningen terecht. Drie maanden later deed hij al vrijwilligerswerk bij Magma in Vinkhuizen. Als allround vrijwilliger stak hij direct op verschillende plekken de handen uit de mouwen; soms bemande hij de informatiebalie, een andere dag schonk hij koffie in voor gasten of hielp hij als schoonmaker. “Het was bij Magma altijd heel gezellig, dus ik had altijd zin om er weer heen te gaan.”

Van elkaar leren

Tijdens ons gesprek wordt al snel duidelijk dat Amir niet van stilzitten houdt. “Ik moet dingen doen. Als ik niet werk of met iets bezig ben, dan voel ik me een beetje dood. Daarnaast is vrijwilligerswerk een goede manier om dingen te leren. Ik ben handiger geworden door het doen van allerlei klusjes. En ik heb bij Magma zelfs een beetje piano leren spelen. Verder heb ik veel Nederlands geleerd omdat ik de taal kon oefenen met mijn collega’s. En dankzij alle sociale contacten leerde ik de cultuur kennen, bijvoorbeeld hoe een verjaardag in een kring gevierd wordt in Nederland, en dat je de familie van de jarige feliciteert met hun broer of hun zus. Of wat je doet als je bekenden tegenkomt: in Iran is het gebruikelijk dat mannen elkaar begroeten met

een kus, Nederlandse mannen doen dat alleen bij vrouwen.”

Terwijl hij nieuwe dingen leert bij Magma, leren zijn collega’s ook van hem. “Veel mensen hier denken dat Iran een grote Sahara is, en dat we Arabisch spreken. Maar dat is niet zo. Dus soms vertel ik ook wat over waar ik vandaan kom.”

Een nieuw leven opbouwen

Nu hij anderhalf jaar in Groningen is, is Amir grootse plannen aan het maken voor de toekomst. “Voor ik weg moest uit Teheran studeerde ik Financieel Management, dat zit tussen economie, management en boekhouden in. Ik wil die studie hier graag afmaken, of misschien toch fysiotherapie gaan studeren. Niet nu, maar binnenkort. Als ik een verblijfsvergunning heb.”

Toen hij nog in Teheran woonde, had hij naast zijn studie ook nog een bijbaan als boekhouder. Geen wonder dat hij, zodra het mocht, ook in Groningen betaald werk is gaan zoeken. Dat mogen nieuwkomers in Nederland doen als ze hier een half jaar zijn. Maar dat betekent niet dat iedereen dat zomaar kan: “Werk vinden is moeilijk. Niet alleen vanwege de taal en cultuur, maar ook omdat je een tewerkstellingsvergunning nodig hebt van het UWV. De tewerkstellingsvergunning is niet zo moeilijk te krijgen, maar sommige werkgevers willen de moeite niet nemen.”

Inmiddels is het Amir gelukt een baan te krijgen via een uitzendbureau. “Ik werk nu als schoonmaker op een school en bij een aantal bedrijven. Dankzij mijn ervaring als vrijwilliger had ik een soort CV. Zo kon ik laten zien dat ik al dingen gedaan heb in Nederland en wat ik allemaal kan. Dus daarvoor is vrijwilligerswerk doen ook heel nuttig geweest.” ♦

Hoe werkt het nu precies?

De stappen die een nieuwkomer moet doorlopen

Aankomst in Nederland

Als nieuwkomers in Nederland arriveren, komen ze in een AZC terecht. Daar moeten ze een paar maanden wachten tot ze in Nederland mogen werken. Vrijwilligerswerk doen is toegestaan vanaf drie maanden na de asielaanvraag en betaald werken na zes maanden. Om dit te mogen doen moet de organisatie waar de nieuwkomer aan de slag gaat wel eerst een document aanvragen bij het UWV. Afhankelijk van de situatie vraagt de organisatie een vrijwilligersverklaring of een tewerkstellingsvergunning aan. (Zie het kopje vrijwilligersverklaring en tewerkstellingsvergunning op pagina 9.)

Taallessen en vrijwilligerswerk als asielzoeker

Na aankomst krijgen nieuwkomers niet direct taallessen. Het officiële inburgeringstraject begint pas nadat iemand een verblijfsvergunning heeft gekregen. Wel kunnen nieuwkomers zelfstandig beginnen met Nederlands leren. Zo zijn er vrijwilligers actief bij het COA die taallessen geven en kunnen mensen naar Taalcafés om de taal te oefenen.

Voor veel nieuwkomers heeft het een positief effect als ze vrijwilligerswerk gaan doen voor hun officiële inburgeringstraject begint. Uit onderzoek blijkt dat veel nieuwkomers hun tijd in de opvang als negatief kunnen ervaren. Het lange wachten en een gebrek aan perspectief kan nieuwkomers ontmoedigen. Tegelijkertijd willen veel nieuwkomers al in de opvang aan de slag met activiteiten die bijdragen aan de inburgering, zoals taal en werk, maar ontbreekt het vaak aan aanbod. Statushouders kijken na de inburgering soms terug op hun tijd in de opvang als verloren jaren en wensen dat ze deze voorzieningen al eerder hadden gehad.

Het doen van vrijwilligerswerk kan deze behoefte vervullen. Het draagt bij aan een gevoel van verbondenheid met anderen en geeft een gevoel van eigenwaarde. Beide zijn belangrijk om je in een nieuw land thuis te gaan voelen. Daarnaast leren nieuwkomers zo de taal in de praktijk en bouwen ze contacten op als ze vrijwilligerswerk gaan doen of deelnemen aan een maatjesproject.

Meer weten over de ervaringen van inburgeraars? Bekijk hier een uitgebreid onderzoek naar het perspectief van nieuwkomers.

Het inburgeringstraject

Meestal duurt het langer dan een jaar voor asielzoekers te horen krijgen of ze mogen blijven of niet. Als ze in Nederland mogen blijven worden ze statushouders en beginnen ze met het officiële inburgeringstraject. Als nieuwkomers vrijwilligerswerk hebben gedaan en de taal al een beetje kennen kan dit helpen om vlotter door het inburgeringsproces te komen.

Er zijn drie verschillende routes die statushouders kunnen volgen, afhankelijk van de achtergrond en toekomstplannen van de nieuwkomer.

Handige informatie

Vrijwilligersverklaring en tewerkstellingsvergunning

Drie maanden na de asielaanvraag mogen nieuwkomers vrijwilligerswerk gaan doen. Er is dan wel een vrijwilligersverklaring nodig. Deze moet de vrijwilligersorganisatie aanvragen bij het UWV. Het UWV toetst of er sprake is van vrijwilligerswerk.

Na zes maanden mogen nieuwkomers betaald werken. In dit geval is er een tewerkstellingsvergunning nodig. Ook dit document wordt door de werkgever aangevraagd bij het UWV.

Een vrijwilligersverklaring wordt aangevraagd voor een functie. Als een organisatie meerdere nieuwkomers in eenzelfde vrijwilligersfunctie heeft, hoeft er dus niet elke keer een nieuwe vrijwilligersverklaring te worden aangevraagd.

Een tewerkstellingsvergunning wordt aangevraagd voor een persoon. Als een werkgever een andere nieuwkomer aanneemt op dezelfde positie in het bedrijf, moet er dus opnieuw een tewerkstellingsvergunning worden aangevraagd.

Statushouders hebben dezelfde rechten en plichten op de arbeidsmarkt als Nederlanders. Voor statushouders hoeven organisaties daarom geen vrijwilligersverklaring en tewerkstellingsvergunning aan te vragen.

Omgaan met discriminatie

In sommige situaties kunnen er gevallen van discriminatie voorkomen, zowel vanuit de vrijwilligersorganisatie of de hulpvrager als van de vrijwilliger. Het is goed om dit als organisatie in de gaten te houden. Er is geen blauwdruk voor hoe je als vrijwilligersorganisatie met vooroordelen en discriminatie moet omgaan. Via Kennisplatform Inclusief Samenleven kun je voorbeelden en tips vinden.

Expats en studenten

Naast de nieuwkomers die asiel aanvragen, zijn er ook andere nieuwkomers in Nederland. Ze komen hier bijvoorbeeld om te studeren, om te werken of voor de liefde. Hoewel ze niet door de officiële inburgeringsprocedure gaan, komen veel van hen dezelfde obstakels tegen. Vrijwilligerswerk is ook voor hen een manier om contacten te leggen, de taal te oefenen, de cultuur beter te leren kennen en wat extra's bij te dragen aan de maatschappij.

Wil je ook vacatures aanbieden aan nieuwkomers?

Organisaties kunnen in de vrijwilligersvacaturebank van link050 aangeven of de functie geschikt is voor vrijwilligers die (nog) niet vloeiend Nederlands spreken. Bij het opstellen van de vacature kunnen de volgende twee opties worden aangevinkt:

- *Geschikt voor nieuwkomers*
- *Geschikt voor niet-Nederlandstaligen*

Bij de optie *geschikt voor nieuwkomers* wordt ervan uitgegaan dat de vrijwilliger al een klein beetje Nederlands spreekt of aan het leren is. Tijdens het vrijwilligerswerk wordt er vooral Nederlands gesproken.

Vacatures waarbij de optie *geschikt voor niet-Nederlandstaligen* is aangevinkt betreffen meestal vrijwilligerswerk waarbij de communicatie in het Engels kan. Bij twijfel of het passend is, is het verstandig om contact op te nemen met de organisatie.

Dankzij deze zoekfuncties kunnen nieuwkomers die op zoek zijn naar vrijwilligerswerk makkelijker vacatures vinden die voor hen geschikt zijn. Daarnaast is het een handig hulpmiddel voor de medewerkers van de Meedoen-balie om mensen te helpen.

Gezelligheid en zelfontwikkeling bij Jasmijn

Aan de Floresstraat in de Korrewegwijk bruist het van de activiteiten bij Multicultureel Vrouwen-centrum Jasmijn. Dit ontmoetings- en activiteitscentrum is nu bijna 40 jaar een begrip in Groningen als een veilige en respectvolle omgeving voor vrouwen. Een plek waarin iedereen gelijkwaardig is en wordt aangemoedigd om te groeien. Vrouwen en vrouwengroepen uit de stad en de provincie kunnen hier deelnemen aan allerlei activiteiten. Tegelijkertijd is het ook een laagdrempelige ontmoetingsplek. Zo worden de bezoekers van het centrum ondersteund om hun leven op hun eigen manier in te richten, wordt de sociale structuur in de wijken versterkt en wordt het integratieproces bevorderd.

Wie binnenkomt bij Jasmijn valt gelijk op hoe gezellig het is in dit centrum. Een diverse groep vrijwilligers en deelnemers aan cursussen kletst met elkaar in de hal en de centrale zaal. In de pauze van hun schilderles drinken ze koffie en thee terwijl ze elkaar beter leren kennen. Omdat er zoveel activiteiten, afspraken en ontmoetingen zijn, helpen gastvrouwen als vrijwilliger om alles in goede banen te leiden.

Een van die gastvrouwen is Zeinab. Ze is in Georgië geboren en getogen en belandde jaren geleden via de liefde in Nederland. Sinds die tijd heeft ze veel verschillende dingen gedaan: ze is een tijdje binnenvaartschipper geweest en heeft tien jaar geholpen met het sorteren van kleding bij GoudGoed. Vervolgens is ze actief geworden bij Jasmijn waar ze een middag per week enthousiast en met een lach een praatje maakt met de gasten. "Ik vond de organisatie op het internet en ik wist direct dat het een goede plek voor mij was. Het is fijn om af en toe met alleen maar vrouwen te zijn. En dat hier zoveel vrouwen met een migratieachtergrond zijn, maakt het extra leuk voor mij. Er komen hier veel verschillende achtergronden en culturen bij elkaar."

Zeinab is enthousiast en sociaal, dus de rol van gastvrouw is haar op het lijf geschreven. Toch zou ze naast haar vrijwilligerswerk ook graag weer het werk doen dat ze vroeger deed. "In Georgië heb ik vijf jaar gewerkt als verpleegster. In eerste instantie werd mijn diploma niet goedgekeurd

toen ik naar Nederland kwam, dus ik kon hetzelfde werk niet hier doen. De afgelopen maanden ben ik druk bezig geweest met het laten goedkeuren van mijn diploma en dat is inmiddels gelukt. Ik heb net te horen gekregen dat ik vanaf september mag beginnen met een bijscholingstraject. Dan ga ik een deel van de week naar school en een deel werken."

Fotografie: Judith Lechner

Ondertussen kan ze bij Jasmijn ook nog haar andere talenten gebruiken. "Ik ben altijd al goed geweest met cijfers en met geld. Daarom help ik soms ook met de administratie en het innen van het cursusgeld. Ik vind het leuk om iets extra's te doen waarbij ik die vaardigheden kan gebruiken." Ondanks haar verantwoordelijkheden blijft het sociale aspect van het werk als gastvrouw Zeinab het meest aanspreken. "Het is hier altijd gezellig en ik vind het altijd weer leuk om hier te zijn."

Naast de rol van gastvrouw zijn er veel andere soorten vrijwilligerswerk te doen bij Jasmijn. Mensen kunnen onder andere helpen met het geven van zwem- en fietslessen, docenten ondersteunen tijdens taallessen of als redacteur meewerken aan de Jasmijnkrant. Op het moment zijn er ongeveer honderd vrijwilligers actief binnen de organisatie, vertelt vrijwilligerscoördinator Sacha Pieters. Daarnaast komen er elke week veel vrouwen

Dat hier zoveel vrouwen met een migratieachtergrond zijn, maakt het extra leuk voor mij. Er komen hier veel verschillende achtergronden en culturen bij elkaar.

deelnemen aan cursussen, zoals naailessen, een les internationaal koken of een cursus over geldzaken. Zeinab blijft zelf ook nog nieuwe dingen leren. Zo heeft ze in Nederland haar zwemdiploma gehaald. "Dat is handig, want in Nederland is er veel meer water dan in Georgië. ♦"

Een **onderwijsassistent** die iets terug wil geven

Voor veel nieuwkomers is het belangrijk om zo snel mogelijk Nederlands te leren om hier te kunnen werken, belangrijke documenten te begrijpen en vrienden te maken. Voor sommigen gaat dat zo goed, dat ze daarna als vrijwilliger anderen helpen de taal te leren. Eén van die nieuwe Groningers met een talenknobbel is Lucas Rafe. Toen hij hier net woonde volgde hij lessen Nederlands aan het Alfa-college. Nu vrijwilligt hij als onderwijsassistent op dezelfde plek én bij de TaalTrein in Selwerd.

Een avontuur

In 2020 verhuisde Lucas vanuit het Engelse Brighton naar Groningen, zonder zelf ooit in de stad te zijn geweest. Zijn vriend Matthew had hier jaren eerder een paar maanden gestudeerd en beloofde hem dat het een fantastische stad was. Dus kwamen ze samen hierheen. Niet om te studeren, zoals de meeste 21-jarigen, maar om samen op avontuur te gaan: wonen en werken in een nieuw land.

Naast zijn werk als grafisch vormgever, volgde Lucas lessen Nederlands om de taal onder de knie te krijgen. Op een gegeven moment kwam hij erachter dat juf Ria wel wat hulp kon gebruiken: "Omdat ik zelf wist hoe belangrijk het was om goede taallessen te krijgen, leek het me leuk om ook wat terug te geven. Dus toen ben ik *teaching assistant* geworden. Nu help ik twee keer per week met lesgeven, één keer per week op het Alfa-college en één keer bij TaalTrein in Selwerd. Dan behandelen we het lesboek en hebben we allerlei gesprekjes. En het is heel leuk om zoveel contact te hebben met mensen die ik in het dagelijks leven minder snel zou spreken."

Meer dan taalles

Hoewel hij inmiddels taalniveau B2 heeft bereikt, is Lucas zelf ook nog niet uitgeleerd. "Sommige woorden die je niet zo vaak gebruikt sla je toch niet op, dus ik leer nog steeds nieuwe Nederlandse woorden". Hij denkt even na. "Zoals laatst, toen hadden we pauze. Of kroonluchter. En reiger."

"Ook als je niet zelf lesgeeft maar een leraar ondersteunt, leer je hoe je beter lesgeeft. Van hoe andere docenten het doen, maar ook door de ervaring. Nu pik ik veel beter op wat mensen van me nodig hebben en pas ik me aan omdat ik doorheb hoe bepaalde studenten het best leren. Naast het lesmateriaal raad ik soms ook Nederlandse popmuziek aan zodat mensen kunnen 'oefenen'. Susan & Freek bijvoorbeeld, of Snelle, Roxanne Hazes, Meau en S10. En soms geef ik suggesties voor makkelijke boeken of strips, dat helpt vaak ook."

Uitdagingen

Door zelf ook te blijven leren kan Lucas op termijn misschien ook betaalde uren krijgen als docent Nederlands. "Dan moet ik wel eerst C1 niveau halen. Maar voor nu is het vrijwillig lesgeven nog heel leuk. De leerlingen zijn heel dankbaar, en vaak heel gretig om te leren."

Zoveel mensen ontmoeten die een heel ander leven hebben geleid dan jijzelf, zorgt er ook voor dat je gaat nadenken over hoe je zelf leeft: "Veel mensen hebben een achtergrond als vluchteling. Als je mensen een beetje leert kennen, hoor je soms ook heel heftige verhalen. Over hoeveel mensen ze onderweg verloren zijn bijvoorbeeld, en op welke manier. Dan beseft je ook hoe makkelijk het dan eigenlijk is geweest om binnen een uur van het Verenigd Koninkrijk naar Nederland te zijn gevlogen. Iets heel anders dan in een klein bootje de zee oversteken. Dus ik ben ook dankbaar. Ik klaag een stuk minder." ♦

Rim Albaadani: Van Jemen naar Nederland

Rim Albaadani komt uit Jemen, een land dat al jaren wordt geteisterd door interne conflicten. In 1990 werden Noord- en Zuid-Jemen samengevoegd tot de Arabische Republiek Jemen. Sinds maart 2015 woedt er een hevige burgeroorlog. Rim woont nu drie jaar samen met haar man Safwan in Nederland. Kort na haar aankomst werden Rim en ik, Annette Doornbosch, taalmaatjes. Sindsdien ontmoeten wel elkaar bijna iedere week om samen iets gezelligs te doen.

Taalmaatje

Rim heet eigenlijk Reem, maar bij haar aankomst in Nederland is haar naam verkeerd gespeld. Ze is inmiddels ingeburgerd en heeft taalniveau B1 behaald, wat gelijk is aan het niveau van de meerderheid van de Nederlanders. Maar daar stopt ze niet: ze werkt hard om niveau B2 en hoger te bereiken. Sinds november 2022 ben ik haar taalmaatje en oefenen we de Nederlandse taal, maar we doen ook veel leuke dingen samen en praten over van alles en nog wat. Het is een echte culturele uitwisseling. Nederlands kan behoorlijk lastig zijn, zo ondervond Rim toen ze iemand "uit de buurt" moest interviewen en mij om hulp vroeg. Ze dacht dat dit betekende dat de persoon verder weg woonde, terwijl het juist "in de buurt" betekent!

Grotius-programma aan de Hanzehogeschool

"Momenteel volg ik het Grotius-programma van de Hanzehogeschool," vertelt Rim. "Dit onderwijsprogramma is speciaal voor statushouders en richt zich op talentontwikkeling. Het is een voorbereidend traject voor statushouders die willen gaan studeren in het hoger onderwijs. Het geeft ons meer perspectief op onderwijs en werk." Rim wil graag aan de slag, bij voorkeur in de ICT of

tech-sector, waar ze in Jemen voor is opgeleid. "Maar dat is niet eenvoudig, want de taaleisen zijn hoog."

Het programma is uitgebreid en omvat onder andere het maken van een portfolio. "Daarin zitten onderdelen zoals politiek, Nederlandse geschiedenis, maar ook mijn kernkwaliteiten, motivatie, teamrol en cv. Daarnaast moet ik mijn opleidingsachtergrond en diplomawaardering uit Jemen vastleggen," vertelt Rim enthousiast. "Het gaat erom wie je bent, wat je kunt en wat je ambities zijn."

Vrouwencentrum Jasmijn

Dat Rim vooruit wil, blijkt ook uit de trajecten die ze heeft gevolgd. Zo heeft ze deelgenomen aan Van Hulley, een leer- en werktraject voor vrouwen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Inmiddels organiseert ze zelf activiteiten voor vrouwen via Multicultureel Vrouwencentrum Jasmijn.

"Eén dagdeel per week organiseer ik samen met iemand van Jasmijn en een stagiaire een activiteit bij een vrouwengroep voor zo'n 20 tot 30 vrouwen," vertelt Rim. "Dat kan van alles zijn: een bezoek aan een andere vrijwilligersorganisatie, knutselen, spelletjes spelen of we nodigen een spreker uit."

Laatst hadden we een arts van het UMCG die uitleg gaf over baarmoederhalskanker en het belang van vaccinaties, heel leerzaam. Maar we hebben ook een keer een verwenochtend gehad voor vrouwen met iemand die epileerde en ons haar knipte", vertelt ze met een glimlach

Nederland versus Jemen

"Nederland is een prachtig land, maar wel koud! In Jemen kan het ook fris zijn, maar niet zo

extreem als hier", vindt Rim. "Toch hou ik van de verschillende seizoenen en de mensen zijn hier erg aardig." Wat ze het meest mist, is haar familie die nog in Jemen woont. "Ik zou hen heel graag willen bezoeken, maar dat is nu niet mogelijk. Hopelijk in de toekomst", zegt ze hoopvol. Maar voorlopig blijft ze in Nederland en zet ze haar toekomstplannen voort!♦

Tekst: Annette Doornbosch

Fotografie: Eline Doornbos

De Zelfredzaamheidsroute

Nieuwkomers die in hun land van herkomst weinig scholing hebben gehad en voornamelijk ervaring hebben met praktische beroepen, kunnen in Nederland een speciaal voor hen ontworpen inburgerings-traject volgen. Via deze Z-route, kort voor zelfredzaamheidsroute, doen ze 800 uur 'werk'-ervaring op en krijgen ze 800 uur taallessen. In Groningen is in 2024 een pilot met de Z-route gestart waarin Stavoor, WerkPro en de gemeente samenwerken om dit traject zo efficiënt mogelijk te laten verlopen. Stavoor verzorgt de taallessen en WerkPro biedt verschillende soorten werkplaatsen waar deelnemers ervaring kunnen opdoen en de taal kunnen oefenen in de praktijk. Claudia ter Veen is projectmanager bij WerkPro en vertelt over de pilot.

"Het handige aan deze opzet is dat alles gebundeld is op één locatie in Groningen, zowel de taallessen als de praktijkervaring", zegt Claudia. "De deelnemers krijgen hier vier dagdelen per week lessen Nederlands en doen vier dagdelen per week werkervaring op. Dat laatste kan op verschillende terreinen, bijvoorbeeld als fietsenmaker of in de kringloopwinkel. Dankzij de samenwerking met Stavoor kunnen we extra aandacht besteden aan taal op de werkvloer, waarbij rekening gehouden wordt met het soort praktijkervaring dat de deelnemer doet."

Contact

De Z-route wordt vooral gevolgd door mensen die ervaring hebben met praktische beroepen. Deelnemers werkten in hun land van herkomst bijvoorbeeld als kapper, in de bouw, als chauffeur of deden magazijnwerk. Sommigen hebben nooit geleerd te lezen of schrijven. Daardoor is het integratieproces voor veel deelnemers een flinke uitdaging. In dit project wordt iedereen gekoppeld aan een begeleider waardoor ze intensief contact hebben met hun collega's. "Deelnemers hebben een soort maatje. Als er sprake is van een cultuurverschil kun je direct zeggen "In Nederland doe je dit niet zo, maar zo". Mensen ontmoeten is het belangrijkste. Iedereen doet contacten op en kan van elkaar leren."

Begeleiding

Dat intensieve contact neemt veel knelpunten in het integratietraject weg. Voor een succesvol verloop van de Z-route is het belangrijk om mensen goed te begeleiden. "Als er geen goede begeleiding is, kunnen mensen uitvallen of worden ze onzichtbaar. Je moet echt tijd nemen om met iemand te gaan zitten en deelnemers te leren kennen. Soms spelen er grotere dingen. Als je er dicht bovenop kunt blijven zitten kun je bepaalde obstakels weghalen. Zo raak je de deelnemer niet kwijt."

Een verdere loopbaan

In dit traject is het voor de deelnemer mogelijk een praktijkverklaring van het MBO te halen voor hun vakgebied, het is geen volledig diploma, maar de verklaring is wel in heel Nederland geldig. Door praktijkleren zijn mensen vaak meer betrokken bij hun eigen leerproces, en het geeft ook zelfvertrouwen. Deelnemers hebben zo betere kansen om door te stromen naar een betaalde functie. Verschillende inburgeraars hebben na het volgen van dit traject al vervolgstappen kunnen zetten in hun loopbaan. Zo hebben enkele oud-deelnemers inmiddels een betaalde baan in een restaurant en als fietsenmaker.

Uitdagingen

Ondanks de succesverhalen is het integratietraject voor veel van deze nieuwkomers toch lastig. Claudia: "Stel je voor dat jijzelf in een ander land gaat doen wat je nu doet. Deze mensen komen dezelfde dingen tegen." Claudia loopt naar een groep deelnemers die elkaar hier ontmoeten rond lunchtijd zodat ze zelf kunnen vertellen welke obstakels ze tegenkomen. De drie Syrische vrouwen doen werkervaring op in de detailhandel, in de kringloopwinkel aan de Protonstraat. "De taal is moeilijk, maar we leren veel. En het is soms erg druk. We maken werkuren en hebben school. We willen thuis ook nog studeren, maar moeten ook het huishouden doen en – twee van ons – onze kinderen opvoeden." Ondanks hun drukke leven zijn ze tevreden met het traject: "Het fijnst is dat we buiten de taallessen ook Nederlands kunnen oefenen tijdens het werk in de praktijk. Daardoor leren we sneller." Een van de deelnemers is ambitieus en heeft nog meer hooi op haar vork genomen: "Ik wil niet alleen een praktijkverklaring halen, maar een volledig MBO-diploma. Daarvoor moet je ook Engels kunnen. Ondertussen ben ik dus ook bezig met Engels leren." ♦

Fotografie: Naomi Norg

Van Gaza naar Groningen

Tot voor kort woonde Wisam in de Gazastrook. Na haar studietijd – waarin ze een PhD behaalde in *Political science* - werkte ze in Palestina als mensenrechtenadvocaat. Haar leven veranderde drastisch toen ze Gaza moest verlaten en in Nederland asiel aanvraagde. Nu woont ze in een opvanglocatie in Groningen, waar we elkaar ontmoeten. In haar situatie is het niet altijd makkelijk om te wachten tot ze weer aan het werk kan en haar kennis weer in kan zetten.

Een roeping

Wisam is nog niet zo lang in Nederland, maar wil zich graag nuttig maken. “Als mensenrechtenadvocate ben ik gespecialiseerd in vrouwenrechten. Ik heb ervaring met strijden voor emancipatie en tegen geweld jegens vrouwen. Voor mij is het niet gewoon een baan, maar wie ik ben en waar ik in geloof.” Omdat ze nog niet lang genoeg in Nederland is om betaald werk te mogen doen, helpt ze mensen als ze ziet dat haar hulp ergens gebruikt kan worden. “In het aanmeldcentrum en in de opvang kan ik soms helpen met het vertalen van Arabisch naar Engels, en omgekeerd.

Een passende functie

Toch kan ze niet wachten om weer bezig zijn met wat haar drijft: een betere en veiligere wereld voor vrouwen. Daarom informeerde ze bij de Meedoen-balie wat de mogelijkheden waren voor een functie waarbij ze haar vaardigheden als hoogopgeleide vrouw met ervaring bij ngo's¹ kan inzetten. Maar het is niet makkelijk om een vrijwilligerspositie in dit veld te vinden. Dat komt omdat de meeste mensenrechtenorganisaties in de Randstad zitten: “Ik heb contact gezocht met Oxfam Novib, maar die hebben geen kantoor in Groningen. En ik wacht nog op een reactie van Amnesty International. Het liefst doe ik iets waarbij ik mijn kennis echt kan inzetten. Gelukkig krijg ik via de Meedoen-balie hulp met het zoeken naar iets wat bij mij past.”

Ontwikkelen

Terwijl ze wacht op een passende vrijwilligersfunctie, blijft Wisam druk bezig binnen en buiten de opvanglocatie. Meestal duurt het meer

dan een jaar voor iemand kan beginnen met het inburgeringstraject, maar Wisam is zelfstandig al eerder begonnen met dingen leren: “Ik wil snel Nederlands leren, dus ik ga elke week naar het Taalcafé in een WIJ-centrum om de taal te oefenen. En ik krijg lessen Nederlands van meester Ben, een hele goede leraar! Op de opvanglocatie houd ik me ondertussen ook bezig. We helpen elkaar en we koken vaak samen.”

Ik wil ook in Nederland iets nuttigs doen.

De toekomst

Na de asielaanvraag moet de IND binnen vijftien maanden laten weten of iemand mag blijven of niet. Daarna word je aan een gemeente gekoppeld en daar begint het inburgeringstraject pas. Hoewel er soms met bepaalde persoonlijke omstandigheden rekening wordt gehouden, heb je zelf geen invloed op de gemeente waar je terecht komt. Wisam hoopt dat ze in Groningen kan blijven: “Het is een mooie stad. En de mensen zijn hier heel aardig. In de toekomst wil ik hier graag weer werken in het veld van mensenrechten en me inzetten tegen huiselijk geweld. Ik wil ook in Nederland iets nuttigs doen.” ♦

¹ ngo's zijn organisaties die onafhankelijk zijn van de overheid en zich richten op het maatschappelijke belang

De Meedoen-balie

Om nieuwkomers te helpen vrijwilligerswerk te vinden dat bij hun past, is vanuit het COA de Meedoen-balie opgericht. Hier kunnen geïnteresseerden langskomen voor informatie en voor hulp bij het zoeken in de vrijwilligersvacaturebank. Rita Warmerdam is de coördinator van dit project in Groningen en vertelt over het belang van vrijwilligerswerk voor deze groep mensen en de obstakels die ze tegenkomen.

Wat is de Meedoen-balie precies en wat is het doel van dit project?

“De Meedoen-balie is een informatiepunt en helpdesk voor bewoners van asielzoekerscentra die geïnteresseerd zijn in vrijwilligerswerk. Op het moment zijn er vier opvanglocaties in Groningen: aan de Europaweg, de Eemsgolaan, de Sint Petersburgweg, en op de boot aan de Gideonweg. Elke week houd ik op iedere locatie twee uur spreekuur. Daar kan iedereen naar me toekomen en vragen stellen. Ik vertel ze wat de mogelijkheden zijn en vraag welke interesses en vaardigheden ze hebben. Dan zoeken we in de vrijwilligersvacaturebank van link050 naar vacatures waarvan organisaties hebben aangegeven dat ze ook geschikt zijn voor niet-Nederlandstaligen. Met deze Meedoen-balies wil het COA nieuwkomers aanmoedigen om te participeren. Dat helpt enorm met integreren en voorkomt ook onrust in de opvangcentra.”

Hoe helpt meer participatie in de praktijk met een makkelijkere integratie?

“Vrijwilligerswerk helpt erg met het leren van de taal. Daarnaast ervaren mensen de Nederlandse cultuur en maken ze mee hoe bepaalde dingen hier gaan. In veel landen gebruiken ze bijvoorbeeld geen CV. Het is handig om te weten hoe dat in Nederland werkt en dat je het vrijwilligerswerk dat je doet ook op je CV kan zetten. Op langere termijn maakt participeren via vrijwilligerswerk het dus ook makkelijker om werk te vinden.”

Je zei dat participeren ook de sfeer in de opvang beïnvloedt. Kun je omschrijven hoe?

“Mensen wonen op een kamer met wildvreemden. Bewoners koken zelf in een gemeenschappelijke keuken, maar delen dus ook hun koelkast met anderen. En iedereen in de opvang heeft een stukje trauma en verlies. Soms kan die combinatie frustraties opleveren. Daarnaast moeten

mensen vaak heel lang wachten tot ze weten of ze mogen blijven of niet. Dat kan een gevoel van uitzichtloosheid geven, wat de frustratie weer kan versterken.

Ik merk dat vrijwilligerswerk een positief effect heeft. Mensen vinden het fijn om dan even de opvang uit te zijn. En omdat ze hun vaardigheden ergens kunnen inzetten voelen ze zich gezien.”

Heb je voorbeelden van culturele verschillen die je tegenkomt?

“In veel culturen komt vrijwilligerswerk niet voor op de manier waarop wij dat doen. Zo sprak ik laatst met een vrouw die wel wilde werken met ouderen. Toen ik vroeg of ze daar al ervaring mee had zei ze: “Natuurlijk heb ik daar ervaring mee. In mijn dorp zorgden we voor de ouderen.” Wat wij vrijwilligerswerk noemen is in andere culturen vaak deel van het dagelijkse leven. Daarnaast willen veel bewoners hun familie in het land van herkomst financieel ondersteunen. Daarom willen ze graag snel op zoek naar werk, maar dan kan niet altijd. Nieuwkomers mogen vanaf zes maanden na hun asielverzoek betaald werken, op voorwaarde dat hun werkgever een tewerkstellingsvergunning voor hen aanvraagt bij het UWV. Maar als je uit een cultuur komt waar het normaal is om een zaak binnen te lopen en te vragen of ze nog iemand zoeken, kan het voor de thuisblijvers verwarrend zijn dat hun familielid in Nederland nog niet werkt. Of onbetaald werk doet. Dat kan leiden tot onbegrip, en extra mentale druk.”

Zijn er praktische zaken waar veel vrijwilligers en organisaties tegenaan lopen?

“Voor vrijwilligerswerk moet een organisatie een vrijwilligersverklaring aanvragen bij het UWV, die staat op naam van de organisatie en blijft drie jaar geldig. En bij betaald werk is er een tewerkstellingsvergunning nodig. Die is op naam van de werkgever en de asielzoeker. Er is recent

Fotografie: Bachir Benchagra

een wetswijziging doorgevoerd; vroeger mochten asielzoekers maximaal 24 weken per jaar werken, maar die regel bestaat niet meer. Het is heel goed dat dit is veranderd, maar het heeft wel tijdelijk wat vertraging veroorzaakt bij het UWV. De wachttijd voor goedkeuring is nu twee tot vijf weken. Voor organisaties kan dat een obstakel zijn als ze snel iemand willen laten beginnen.

Ook is het voor veel nieuwkomers lastig om de taal goed te leren omdat asielzoekers geen les krijgen van professionele docenten zolang ze nog geen verblijfsvergunning hebben. Bij het COA zelf werken ook veel vrijwilligers. In het bijzonder veel die Nederlandse les geven. Bij de opvang aan de Eemsgolaan hebben zich bijvoorbeeld tachtig buurtbewoners aangemeld. Daar helpen de burens nu met het oefenen van de taal, maken ze als maatje nieuwkomers wegwijs in de Nederlandse gewoonten en organiseren ze activiteiten voor de kinderen. Dat helpt de mensen in de opvanglocatie om de taal te leren. En als iemand zelf vrijwilligerswerk gaat doen kunnen ze de taal juist sneller leren.”

Gaan er ook wel eens dingen mis? En hoe kan een organisatie daarmee omgaan?

“Wat wel eens lastig is, is op tijd komen. In Nederland zijn we vrij stipt, terwijl er in veel andere landen anders met tijd om wordt gegaan. Zo zijn veel mensen het ook minder gewend om tijdig af te zeggen als ze toch niet kunnen komen. Het is als organisatie handig om duidelijk aan te geven wat er verwacht wordt. Ook is Nederland niet heel erg hiërarchisch. Als

vrijwilligers uit culturen komen waar hiërarchie een grotere rol speelt, geven ze het vaak minder snel aan als iets niet bevalt of iets niet duidelijk is. Mensen zeggen soms ja, terwijl je niet weet of ze het ook echt begrijpen. Wat dan werkt is regelmatig vragen wat ze begrepen hebben en hen zelf laten herhalen wat de bedoeling precies is.

“Hoewel dit soort dingen wel eens spelen moet ik zeggen dat het in de meeste gevallen heel erg goed gaat. Mensen vinden het leuk om als vrijwilliger hun vaardigheden in te zetten en dingen te leren. Als iemand naar een nieuwe organisatie gaat voor vrijwilligerswerk, ga ik de eerste keer altijd mee. Dan kan ik de sfeer proeven en zien hoe het gaat, waarbij de organisaties de ruimte hebben om mij vragen te stellen.” ♦

Samenwerking COA en link050

Vanwege onze expertise m.b.t. vrijwilligerswerk is link050 sinds februari ook betrokken bij de Meedoen-balie. Vrijwilligers en medewerkers van link050 bemensen regelmatig de balie op verschillende opvanglocaties en helpen nieuwkomers met het zoeken naar een passende vrijwilligersfunctie. Organisaties die interesse hebben in samenwerking met nieuwkomers kunnen telefonisch contact opnemen of langskomen in onze winkel in de Herestraat 100.

Ik **droom** van een eigen timmerbedrijf

De 39 jarige Syriër Ehsan Kamel besloot ruim drie jaar geleden zijn land te ontvluchten en hij vroeg asiel aan in Nederland. Hij kreeg een plek in een asielzoekerscentrum in Groningen. Enige tijd later kwamen ook zijn vrouw en hun twee kinderen naar ons land en na verloop van tijd konden ze een woning krijgen in de stad. Inmiddels is in het gezin opnieuw een baby geboren en zitten de oudste twee kinderen op de basisschool.

Vrijwilligerswerk

Ehsan was nog niet zo lang in ons land toen hij op zoek ging naar werk. Zijn contactpersoon bij de gemeente Groningen begeleidde hem daarin en wees hem op de mogelijkheid van vrijwilligerswerk. Dat kennen ze in Syrië helemaal niet, maar hij nam het werk bij een kledingbank met beide handen aan.

Ehsan wilde de vrijwilligersbaan graag hebben, want, zo vertelde hij: "Ik wil graag met mensen in contact komen en zo gauw mogelijk de Nederlandse taal leren." Hij besepte dat hij in Nederland meer mogelijkheden zou hebben als hij de taal van dit land zou spreken. Zodra het hem was toegestaan, meldde hij zich ook aan voor de inburgeringscursus en afgelopen jaar werd hij toegelaten. Ook zijn vrouw heeft zich inmiddels ingeschreven om aan de cursus te beginnen.

Mamamini

In de afgelopen jaren bezocht Ehsan regelmatig kringloopwinkels in Groningen en zo kwam hij ook bij Mamamini in de wijk Helpman. Hier zag hij nieuwe kansen en op de website van het bedrijf vond hij een sollicitatieformulier dat hij invulde en opstuurde. Niet lang daarna werd hij aangenomen als vrijwilliger. Vier maanden geleden is Ehsan bij dit bedrijf begonnen.

Op maandag- en vrijdagmorgen is hij in het pand aan de Helper Oostsingel te vinden en hij houdt zich vooral bezig met het kleingood dat binnenkomt. Hij sorteert en priist de spullen en vervolgens geeft hij ze een plek in de winkel. Hij werkt in een groepje van ongeveer vijf personen en het werk bevalt hem uitstekend. Het principe van een kringloopwinkel spreekt Ehsan erg aan: mensen die het financieel niet zo ruim hebben tegemoetkomen door een aanbod van gebruikte artikelen. "Ik prijs de goederen dan ook nooit zo hoog," zegt hij met een glimlach.

Motivatie

Wat Ehsan vooral erg belangrijk vindt is het leggen van contacten. Hij heeft daar niet zo heel veel moeite mee, want hij is een betrokken, sociale man. Daarnaast heeft hij ontdekt dat het samenwerken ook heel goed is voor het aanleren van de taal. Hij verplicht zichzelf dan ook zo veel mogelijk Nederlands te praten op zijn werk. Dat hij bij Mamamini ook een vrijwilligersvergoeding krijgt vindt hij fijn, maar dat was niet zijn belangrijkste motief om hier te solliciteren.

De andere dagen van de week gaat Ehsan naar school. Tijdens de lessen, die hij samen met ongeveer twintig andere nieuwkomers volgt, ligt de

nadruk op het ontwikkelen van taalvaardigheden. Ehsan kan zich in de korte tijd dat hij de lessen nu volgt al heel goed in de Nederlandse taal uitdrukken. Zodra hij examen gedaan heeft, hoopt Ehsan een opleiding te kunnen gaan volgen aan het Noorderpoortcollege.

De Nederlandse samenleving

Ehsan en zijn gezin genieten van hun verblijf in Nederland: de mensen zijn vriendelijk en het voelt hier heel veilig. Natuurlijk denkt hij vaak aan Syrië. Zijn ouders wonen er en ook nog veel andere familieleden. En hij maakt zich zorgen om hun veiligheid.

Toen Ehsan nog in Syrië woonde was hij timmerman. En hij hoopt door zijn opleiding ooit te kunnen starten met een eigen timmerbedrijf in Nederland. "Ik zal er alles aan doen om die droom werkelijkheid te laten worden." Aan initiatief en doorzettingsvermogen ontbreekt het hem in ieder geval niet. ♦

Tekst: Jan de Koning

Een ontmoeting tussen een nieuwe Groninger en een local

Terwijl het voor de rest van Nederland een goed bewaard geheim is gebleven, weet iedereen die in Groningen woont dat het tegelijk een nuchtere stad én een bruisende internationale metropool is. Voor alle internationals die in Noord-Nederland komen wonen of werken, huisvest Groningen het International Welcome Center North. Deze organisatie biedt iedereen die het nodig heeft informatie over wonen, werken, studeren en ondernemen in het Noorden, en brengt internationals en locals bij elkaar via het programma *My local friend*.

Via dit programma leerden Sinem en Wiebe elkaar in 2024 kennen. Wiebe, de local, werkte voor zijn pensioen op de Rijksuniversiteit Groningen en begon het internationale contact te missen. Dus meldde hij zich aan bij dit internationale maatjesproject. Sinem werkte vroeger als docent Engels op een universiteit in Turkije en is in Nederland komen wonen omdat haar man een baan als ingenieur in Nederland kreeg. Terwijl ze op zoek was naar een baan als docent Engels op een middelbare school, wilde ze ook graag Groningers leren kennen. "Omdat mijn man en veel van zijn collega's expats zijn is het niet altijd makkelijk om Nederlandse vrienden te maken. Daarom meldde ik me aan voor My local friend." En zo ontmoette ze Wiebe.

Vriendschap

Normaal gesproken ontmoeten ze elkaar één keer per week en praten ze over koetjes en kalfjes, in het Nederlands. De gedachte achter het project is dat mensen de taal kunnen oefenen, maar voor Wiebe en Sinem is het project waardevoller dan dat. Wiebe houdt erg van de

internationale context en contact hebben met andere culturen: "Naast dit project zijn er ook allerlei andere evenementen via het IWCN, dus daar kunnen we ook heen en mensen uit verschillende landen ontmoeten." Sinem vult aan: "Ik wilde graag met meer vertrouwen Nederlands kunnen spreken met mensen, maar ondertussen word je ook vrienden. Dus het is heel leuk om zo ook iemand uit je stad beter te leren kennen."

Elkaar begrijpen

Volgens Sinem zit er een verschil tussen de taal begrijpen en de taal goed spreken. "Het blijft moeilijk om lastige woorden ook te gebruiken. Zo hadden we het laatst over versplinteren. Van veel van dat soort woorden weet ik wat ze betekenen, maar als ik zelf spreek gebruik ik toch vaak makkelijkere woorden." Volgens Wiebe is Sinem ook een beetje een perfectionist. "Ze spreekt echt al heel goed Nederlands. Maar het is belangrijk om vaak te oefenen. Binnenkort gaan we drankjes doen bij Sinem thuis, samen met haar man. En dan gaan we de hele avond Nederlands praten."

Omdat Wiebe zelf een paar jaar in Namibië heeft gewoond, weet hij ook hoe het is om een expat te zijn in een andere stad. "Ik herinner me nog goed hoe lastig het kan zijn om mensen te leren kennen in een nieuw land. Dat maakt het extra leuk om nu voor iemand anders een lokale vriend te zijn."

Een tekort

Het maatjesproject My local friend is bedoeld voor mensen die al op taalniveau A2 of B1 zitten. Zo kunnen de gesprekken ook echt in het Nederlands gevoerd worden. Sinem woonde voor ze in Groningen kwam al even in Amsterdam. Zodoende wist ze al een en ander over Nederland en had ze al wat van de taal geleerd. Toen ze zich aanmeldde werd ze toch eerst op de wachtlijst geplaatst voor ze aan iemand werd gekoppeld. Er is namelijk een tekort aan locals. Daarom is de aanmelding voor nieuwkomers tijdelijk gesloten, terwijl mensen wiens moedertaal Nederlands is zich nog wel kunnen aanmelden. Sinem: "Ik zou graag zien dat meer locals zich aanmelden zodat de wachtlijst verdwijnt. Het is echt heel fijn om op deze manier stadsgenoten te leren kennen. Dankzij mijn gesprekken met Wiebe ben ik veel zelfverzekerder als ik Nederlands spreek." Wiebe kan het de locals aanbevelen: "Ik zou meedoen zeker aanraden. Het is heel leuk om te doen. En als je het leuk vindt om ook aan andere activiteiten mee te doen, leer je heel veel mensen uit andere culturen kennen." ♦

Colofon

Dit boekje is een uitgave van link050 / Stichting WerkPro
Herestraat 100, 9711 LM Groningen
info@link050.nl
Vrijwilligersnieuws@link050.nl

Interviews en teksten:

Johnno Bosma (Hoofdredacteur VrijwilligersNieuws link050)
Annette Doornbosch (Rim Albaadani: Van Jemen naar Nederland)
Jan de Koning (Ik droom van een eigen timmerbedrijf)

Vormgeven door:

Vormgeving:

Maico van Dijk, Dionne Hagedoorn
Fotografie: Bachir Benchagra, Dominique Krauts, Eline Doornbos,
Judith Lechner, Naomi Norg
Illustratie: Robby Bakker

Mede mogelijk gemaakt door:

link050 Vrijwilligerssteunpunt

Wat is link050

Link050 is Dé vrijwilligerscentrale van de gemeente Groningen. Wij beheren de vrijwilligersvacaturebank en ondersteunen vrijwilligersorganisaties op meerdere wijzen op het terrein van vrijwillige inzet. Je kunt ons vinden aan de Herestraat 100, ons mailadres is: info@link050.nl

Fondsen en subsidies bemiddeling via link050!

Als stichting / vereniging kun je (aanvullende) subsidie-én fondsen gelden aanvragen voor een project, activiteit of buurtinitiatief. Wil je weten waar je een aanvraag kan doen maak dan een afspraak met één van onze adviseurs. Wij stellen een lijst samen met mogelijke fondsen waar je een aanvraag zou kunnen doen. Deze lijst wordt samengesteld op basis van het werkterrein van je organisatie. Je kunt een afspraak maken via: 050- 30 51 900.

Vrijwilligers vacaturebank en participatiebanen!

Ben je op zoek naar vrijwilligers of wil je advies met betrekking tot werving? Dan ben je bij link050 op het juiste adres. Je kunt je oproep plaatsen in onze vacaturebank. We kunnen je ondersteunen bij het schrijven van een inspirerende vacaturetekst, onze social media kanalen benutten om voor jou te werven en nog veel meer. Vraag naar de mogelijkheden.

Fonds Goed Idee

Fonds Goed Idee is een fonds dat projecten voor kinderen/jongeren, georganiseerd door inwoners en/of non-profit organisaties, financieel ondersteunt. Heb je als bewoner of organisatie een goed idee? Laat het ons weten. We stellen max 1500 euro beschikbaar per goed idee voor kosten van de activiteiten.

Extralink!

Heb je te maken met vrijwilligers die hun draai nog niet zo hebben gevonden bij jouw stichting/vereniging en heb jij en/of je vrijwilliger behoefte aan ondersteuning van onze getrainde vrijwilligers? Laat het ons weten.

Adviseur vrijwillige inzet.

Vanuit link050 kunnen onze adviseurs vrijwillige inzet kosteloos met jouw stichting / vereniging meedenken over beleidszaken, werving en selectie van vrijwilligers en nog veel meer. Vraag naar de mogelijkheden.

Verhalen van Vrijwilligers:

Wil je jouw vrijwilligers in het zonnetje zetten en laten zien wat ze doen? Dan is het mogelijk ze te laten interviewen door de redactie van VrijwilligersNieuws. Voorbeelden hiervan vind je in dit boekje. Zo kan je jouw stichting/vereniging onder de aandacht brengen en met een mooi verhaal nieuwe vrijwilligers enthousiasmeren. Je kunt ons mailen via vrijwilligersnieuws@link050.nl

Laat je inspireren en ontwikkelen via Ontwikkellink!

Ontwikkellink is ons platform waar vanuit we gratis workshops en trainingen aanbieden aan iedereen die vrijwillig actief is in de gemeente Groningen. Het maakt niet uit in welke vorm of hoe vaak. Elke maand staat er weer nieuw aanbod op.

